

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 9 november 2016*

”Begäran om förhandsavgörande — Civilrättsligt samarbete — Insolvensförfaranden — Förordning (EG) nr 1346/2000 — Artikel 4 — Verkningar enligt lagstiftningen i en medlemsstat på fordringar som inte har varit föremål för insolvensförfarandet — Förverkande av rättigheter — Fordrans karaktär av skattefordran — Saknar betydelse — Artikel 15 — Begreppet ’pågående rättegångar’ — Verkställighetsförfaranden — Omfattas inte”

I mål C-212/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Tribunalul Mureş (Förstainstansdomstolen i Mureş, Rumänien) genom beslut av den 24 april 2015, som inkom till domstolen den 8 maj 2015, i målet

ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

mot

Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Braşov (DGRFP),

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.L. da Cruz Vilaça samt domarna M. Berger (referent), A. Borg Barthet, E. Levits och F. Biltgen,

generaladvokat: M. Bobek,

justitiesekreterare: handläggaren L. Carrasco Marco,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 april 2016,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Ungerns regering, genom M. Fehér, G. Koós och M. Bóra, samtliga i egenskap av ombud,
- Nederländernas regering, genom M. Bulterman och M. de Ree, båda i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin, i egenskap av ombud, biträdd av D. Calciu, avocat,

och efter att den 9 juni 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

* Rättegångsspråk: rumänska.

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 4 i rådets förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden (EGT L 160, 2000, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (nedan kallat ENEFI), tidigare E-Star Alternativ Energiaszolgaitato Nyrt, och Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (Regionala myndigheten för offentliga finanser i Brașov, Rumänien) (nedan kallad DGRFP Brașov), angående verkställighet av en skattefordran, på begäran av DGRFP Brașov.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 12, 20, 21 och 23 i förordning nr 1346/2000 anges följande:
  - ”(12) Förordningen gör det möjligt att inleda huvudinsolvensförfaranden i den medlemsstat i vilken platsen där gäldenären har sina huvudsakliga intressen finns. Dessa förfaranden har allmän räckvidd och de avser att omfatta gäldenärens samtliga tillgångar. För att skydda intressen av olika slag tillåter förordningen att sekundärförfaranden inleds och löper parallellt med huvudförfarandena. Sekundärförfarandena får inledas i den medlemsstat där gäldenären har ett driftställe. Verkan av sekundärförfaranden är begränsade till tillgångar som finns i den staten. Tvingande regler för samordning med huvudförfarandena tillgodoser behovet av enhetlighet i gemenskapen.
  - ...
  - (20) ... För att säkerställa huvudinsolvensförfarandets dominerande roll bör förvaltaren av detta förfarande ges flera möjligheter att påverka sekundära förfaranden som pågår samtidigt. Han bör till exempel kunna föreslå en rekonstruktionsplan eller ett ackord eller begära att tillgångarna i det sekundära insolvensförfarandet inte får säljas.
  - (21) En borgenär som har sitt hemvist eller sitt säte inom gemenskapen bör ha rätt att anmäla sina fordringar i vart och ett av de insolvensförfaranden som pågår i gemenskapen. Detta bör även gälla skattemyndigheter och socialförsäkringsorgan. För att borgenärerna skall behandlas lika måste dock utdelningarna samordnas. ...
  - ...
  - (23) I förordningen bör anges, för de områden som den omfattar, enhetliga lagvalsregler som, inom sitt tillämpningsområde, ersätter nationella internationellt privaträttsliga regler. Om inte annat anges bör rättsordningen i den medlemsstat där förfarandet inleds vara tillämplig (lex concursus). ... Lex concursus bestämmer samtliga verkningar av insolvensförfarandet; såväl processuella som materiella, för berörda personer och rättsliga förhållanden. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det.”

4 I artikel 3 i förordning nr 1346/2000, med rubriken ”Internationell behörighet”, föreskrivs följande:

”1. Domstolarna i den medlemsstat inom vars territorium platsen där gäldenärens huvudsakliga intressen finns, har behörighet att inleda ett insolvensförfarande. För bolag och andra juridiska personer skall sätet anses vara platsen där de huvudsakliga intressena finns, om inte annat visas.

2. När platsen där en gäldenärs huvudsakliga intressen finns befinner sig inom en medlemsstats territorium, har domstolarna i en annan medlemsstat behörighet att inleda ett insolvensförfarande endast om gäldenären har ett driftställe i den senare medlemsstaten. Verkningarna av detta förfarande får enbart omfatta gäldenären tillhörig egendom som finns inom denna medlemsstats territorium.

3. När ett insolvensförfarande enligt punkt 1 har inletts, skall ett förfarande enligt punkt 2 som inleds därefter vara ett sekundärförfarande. Detta senare förfarande måste vara ett likvidationsförfarande.

...”

5 I artikel 4 i förordningen, med rubriken ”Tillämplig lag”, föreskrivs följande:

”1. Om inte annat föreskrivs i denna förordning skall lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds, nedan kallad inledningsstaten, vara tillämplig på insolvensförfarandet och dess verkningar.

2. Lagen i inledningsstaten skall bestämma förutsättningarna för att inleda ett förfarande, samt för att genomföra och slutföra det. Denna lag skall under alla förhållanden bestämma

...

f) insolvensförfarandets verkningar på förfaranden som inletts av enskilda borgenärer, med undantag för pågående rättegångar,

g) de fordringar som skall anmälas i förfarandet och hur de fordringar skall behandlas, som uppkommit efter det att insolvensförfarandet har inletts,

h) hur fordringar skall anmälas, styrkas och godtas,

...

j) förutsättningarna för och verkningarna av att insolvensförfarandet slutförs, varvid bland annat avses avslutande genom ett ackord,

k) borgenärernas ställning efter slutfört insolvensförfarande,

...”

6 I artikel 15 i förordning nr 1346/2000, med rubriken ”Verkan av ett insolvensförfarande på pågående rättegångar”, föreskrivs följande:

”Verkningar av ett insolvensförfarande på en pågående rättegång beträffande egendom eller rättigheter över vilka gäldenären inte längre äger rådighet, regleras uteslutande av lagen i den medlemsstat där rättegången pågår.”

7 I artikel 20 i förordningen, med rubriken ”Överlämnande och avräkning”, föreskrivs följande:

”1. En borgenär som, efter det att ett förfarande enligt artikel 3.1 har inletts, på något sätt, exempelvis genom verkställighetsåtgärder, har helt eller delvis fått betalt ur egendom som tillhör gäldenären och som finns inom en annan medlemsstats territorium, skall till förvaltaren lämna vad han har fått, om inte annat följer av artiklarna 5 och 7.

2. För att tillförsäkra borgenärerna lika behandling skall en borgenär, som under ett pågående insolvensförfarande har fått delbetalning för sin fordran, delta i utdelning i andra förfaranden endast när borgenärer med samma förmånsrätt har fått motsvarande utdelning i ett sådant annat förfarande.”

8 Artikel 39 i förordning nr 1346/2000, med rubriken ”Rätt att anmäla fordringar”, har följande lydelse:

”Varje borgenär - inklusive skattemyndighet eller socialförsäkringsorgan i medlemsstaterna - som har sin hemvist eller sitt säte i en annan medlemsstat än inledningsstaten, har rätt att skriftligen anmäla sina fordringar i insolvensförfarandet.”

Ungersk rätt

9 I § 20.3 i 1991 års évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (lag nr XLIX från år 1991, om konkurs- och likvidationsförfaranden), föreskrivs följande:

”En borgenär som inte iakttar den frist som föreskrivs i denna lag får inte delta i ingåendet av ackordsavtalet och avtalet har inga verkningar gentemot den borgenären. Den som har en fordran som inte har registrerats till följd av underlåtenhet att iaktta anmälningsfristen kan inte göra gällande denna fordran gentemot gäldenären, men vederbörande kan göra gällande sin fordran inom ramen för ett konkursförfarande som initierats av en annan borgenär om den ännu inte har preskriberats. ...”

Bakgrund till det nationella målet och tolkningsfrågorna

10 ENEFI är ett bolag med säte i Ungern som vid tidpunkten för omständigheterna i målet hade ett driftsställe i Rumänien. Den 13 december 2012 inleddes ett insolvensförfarande mot bolaget i Ungern och den 7 januari 2013 underrättades DGRFP Braşov om att insolvensförfarandet hade inletts.

11 I januari 2013 anmälde DGRFP Braşov två fordringar i insolvensförfarandet. Eftersom DGRFP Braşov inte hade iakttagit gällande frister och underlåtit att betala anmälningsavgiften, kunde dessa fordringar inte beaktas i förfarandet, vilket DGRFP Braşov underrättades om den 2 maj 2013.

12 Därefter genomförde DGRFP Braşov, medan insolvensförfarandet fortfarande pågick, en skatterevision av ENEFI:s driftsställe i Rumänien. Den 25 juni 2013 meddelade DGRFP Braşov ett taxeringsbeslut (nedan kallat taxeringsbeslutet) avseende en mervärdesskatteskuld. DGRFP Braşov anmälde dock inte sin fordran enligt detta taxeringsbeslut i insolvensförfarandet.

13 Initialt begärde ENEFI ingen omprövning av taxeringsbeslutet. Den 7 augusti 2013 utfärdades därför en exekutionstitel mot bolaget av rumänska myndigheter, som därefter inledde ett verkställighetsförfarande.

14 Innan insolvensförfarandet i Ungern hade slutförts den 7 september 2013, överklagade ENEFI beslutet att inleda ett verkställighetsförfarande i Rumänien. ENEFI ansåg sig nämligen inte vara skyldigt att betala den mervärdesskatteskuld som fastställdes i taxeringsbeslutet och gjorde gällande att förfarandet för verkställighet av detta beslut var lagstridigt, eftersom det, vid tidpunkten för den skattegranskning som taxeringsbeslutet grundar sig på, redan hade varit föremål för det insolvensförfarande som inletts i

Ungern. Enligt ENEFI borde DGRFP Braşov således ha anmält sin fordran i nämnda insolvensförfarande. Enligt ungersk rätt, som enligt artikel 4 i förordning nr 1346/2000 är tillämplig, kan fordringar som inte har anmälts i insolvensförfarandet i princip inte göras gällande.

15 Mot denna bakgrund beslutade Tribunalul Mureş (Förstainstansdomstolen i Mureş, Rumänien) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till domstolen:

”1) Ska artikel 4.1 samt 4.2 f och k i förordning nr 1346/2000 tolkas så, att de verkningar av ett insolvensförfarande som regleras av lagen i inledningsstaten kan innebära att rätten för en borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet att göra gällande sin fordran i en annan medlemsstat förverkas eller att verkställigheten av nämnda fordran i denna andra medlemsstat skjuts upp?

2) Har det betydelse att den fordran som görs gällande genom en verkställighetsåtgärd i en annan medlemsstat än inledningsstaten är en skattefordran?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

16 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 4 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar bestämmelser i inledningsstatens interna rättsordning, i vilka det, med avseende på en borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet, föreskrivs att rätten för vederbörande att göra gällande sin fordran förverkas eller att verkställigheten av en sådan fordran i en annan medlemsstat skjuts upp.

17 Till att börja med framgår det av artikel 4.1 i förordning nr 1346/2000 att lagen i den medlemsstat inom vars territorium insolvensförfarandet inleds ska vara tillämplig (nedan kallad *lex fori concursus*), om inte annat föreskrivs i denna förordning. Såsom framgår av skäl 23 i nämnda förordning, bestämmer sålunda *lex fori concursus* samtliga verkningar av insolvensförfarandet, såväl processuella som materiella, för personer och rättsliga förhållanden.

18 Mer specifikt föreskrivs i artikel 4.2 g och h i förordning nr 1346/2000 att *lex fori concursus* bestämmer de fordringar som ska anmälas i förfarandet och hur de fordringar som uppkommit efter det att insolvensförfarandet har inletts ska behandlas, samt hur fordringar ska anmälas, styrkas och godtas. I syfte att säkerställa den ändamålsenliga verkan av dessa bestämmelser, ska verkningarna av att inte tillämpa *lex fori concursus* i fråga om anmälan av fordringar och, i synnerhet, de frister som föreskrivs i det avseendet prövas mot bakgrund av nämnda *lex fori concursus* (se, analogt, dom av den 10 december 2015, Kornhaas, C-594/14, EU:C:2015:806, punkt 19).

19 Vad gäller verkningarna av att ett insolvensförfarande slutförs, bland annat genom ackord, och borgenärernas rättigheter efter slutfört insolvensförfarande, påpekas att dessa verkningar och rättigheter, såsom uttryckligen anges i artikel 4.2 j och k, även dem bestäms av *lex fori concursus*.

20 I artikel 4.2 i förordning nr 1346/2000, där de förhållanden som regleras av *lex fori concursus* räknas upp, nämns visserligen inte uttryckligen borgenärer som inte har deltagit i insolvensförfarandet och därmed inte heller verkningarna av detta förfarande, eller av att det slutförs, på dessa borgenärers rättigheter, men det råder ändå inget tvivel om att dessa verkningar även dem ska prövas mot bakgrund av nämnda *lex fori concursus*.

- 21 Förteckningen i artikel 4.2 i förordning nr 1346/2000 över förhållanden som omfattas av tillämpningsområdet för artikel 4 i denna förordning är nämligen inte uttömmande, såsom framgår redan av dess rubrik, genom orden ”bland annat” [*notamment* i den franska versionen].
- 22 Vidare ska det konstateras att en tolkning enligt vilken *lex fori concursus* bestämmer verkningarna av att ett insolvensförfarande slutförs, bland annat genom ackord, och borgenärernas rättigheter efter slutfört insolvensförfarande, men inte verkningarna på de rättigheter som borgenärer som inte har deltagit i detta förfarande har, allvarligt kan äventyra förfarandets effektivitet.
- 23 Den i punkt 22 ovan nämnda tolkningen innebär att borgenärer som inte deltar i insolvensförfarandet skulle ha rätt att, efter avslutat förfarande, kräva full ersättning för sina fordringar, vilken innebär att borgenärerna behandlas olika. Vidare innebär denna tolkning framför allt att varje ackord eller liknande åtgärd i syfte att rekonstruera gäldenären riskerar att misslyckas, eftersom gäldenären, som måste betala fordringar till borgenärer som inte har deltagit i insolvensförfarandet, då skulle sakna de medel som krävs för att, i enlighet med ett sådant ackordsavtal eller annan åtgärd, betala skulderna till övriga borgenärer, eftersom dessa skulder i allmänhet har lagts om och/eller satts ned i förhållande till de ekonomiska resurser gäldenären faktiskt har.
- 24 Av delvis analoga skäl kan domstolen inte godta de argument som den hänskjutande domstolen har anfört i det sammanhanget, enligt vilka en på huvudinsolvensförfarandet tillämplig bestämmelse i *lex fori concursus* som begränsar eller utesluter möjligheten att göra gällande en fordran som inte har anmälts i detta förfarande, medför att möjligheten enligt förordning nr 1346/2000 att begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds begränsas.
- 25 En sådan bestämmelse i *lex fori concursus* medför nämligen, i motsats till vad den hänskjutande domstolen förefaller anse, inte att möjligheten som sådan att inleda ett sekundärt insolvensförfarande bortfaller, utan enbart att det saknas möjlighet att bevilja en ansökan om att inleda ett sådant förfarande från en borgenär som har underlåtit att anmäla sin fordran inom den frist som föreskrivs i de bestämmelser i *lex fori concursus* som är tillämpliga på huvudinsolvensförfarandet. En ansökan som inges av en borgenär som har en fordran som fortfarande kan göras gällande, eller som inges av förvaltaren i huvudinsolvensförfarandet, kan alltjämt beviljas.
- 26 Även om det i förordning nr 1346/2000 föreskrivs en möjlighet att på vissa villkor inleda ett sekundärt insolvensförfarande, har domstolen dessutom redan påpekat att inledandet av ett sådant förfarande, vilket enligt artikel 3.3 i nämnda förordning måste vara ett likvidationsförfarande, riskerar att kollidera med det syfte som eftersträvas med huvudförfarandet, som är av skyddande karaktär, och att denna förordning således föreskriver ett visst antal tvingande samordningsregler för att, såsom anges i skäl 12 däri, tillgodose behovet av enhetlighet i Europeiska unionen. Inom ramen för detta regelverk har huvudförfarandet, i förhållande till sekundärförfarandet, såsom anges i skäl 20 i förordningen, en dominerande roll (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 november 2012, Bank Handlowy och Adamiak, C-116/11, EU:C:2012:739, punkterna 59 och 60).
- 27 Med hänsyn till huvudinsolvensförfarandets dominerande roll förefaller det fullständigt logiskt att det i nationell rätt, till följd av förverkandet av rätten att göra gällande fordringar efter den föreskrivna fristen, föreskrivs att en ansökan om inledande av ett sekundärt insolvensförfarande som inges av ägarna till dessa fordringar inte kan beviljas, eftersom den i *lex fori concursus* föreskrivna fristen annars skulle kunna kringgås. Dessutom undviks genom en sådan bestämmelse, i analogi med övervägandena ovan i punkt 23, att en borgenär som inte har deltagit i huvudinsolvensförfarandet kan göra ett ackord eller en liknande åtgärd – som vidtagits i detta förfarande i syfte att rekonstruera gäldenären – verkningslös genom att begära att ett sekundärt insolvensförfarande inleds.
- 28 Mot bakgrund av det ovan anförda ska en nationell bestämmelse i inledningsstaten, enligt vilken en borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet förverkar sin rätt att göra gällande en fordran, anses omfattas av artikel 4 i förordning nr 1346/2000.

- 29 Mot bakgrund av slutsatsen ovan i punkt 28, ska det vidare fastställas att en bestämmelse i *lex fori concursus* även kan föreskriva att verkställigheten av en fordran som inte har anmälts i tid ska skjutas upp. Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 46 och 47 i sitt förslag till avgörande, är det enligt förordning nr 1346/2000 i princip tillåtet att föreskriva att icke anmälda fordringar förverkas och att förordningen därför, i än högre grad, även tillåter en bestämmelse i *lex fori concursus* som endast innebär att verkställigheten av dessa fordringar skjuts upp.
- 30 Tilläggas ska även att, eftersom förordning nr 1346/2000 inte harmoniserar fristerna inom vilka fordringar ska anmälas i de insolvensärenden som omfattas av dess tillämpningsområde, får – enligt principen om medlemsstaternas processuella autonomi – sådana föreskrivas i den inhemska rättsordningen i varje medlemsstat, under förutsättning att reglerna om detta varken är mindre förmånliga än dem som reglerar liknande situationer på vilka nationell rätt är tillämplig (likvärdighetsprincipen) eller medför att det i praktiken blir omöjligt eller orimligt svårt att utöva rättigheter som följer av unionsrätten (effektivitetsprincipen) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 oktober 2015, Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, punkt 28 och där angiven rättspraxis). I avsaknad av tillräckliga uppgifter i det avseendet, bland annat i parternas yttranden, ankommer det på den hänskjutande domstolen att kontrollera huruvida dessa kriterier är uppfyllda med avseende på § 20.3 i lag nr XLIX från år 1991.
- 31 Slutligen ska det konstateras att slutsatsen ovan i punkterna 28 och 29 inte påverkas av det faktum att det i artikel 15 i förordning nr 1346/2000 föreskrivs att verkningarna av ett insolvensförfarande på en ”pågående rättegång” beträffande egendom eller rättigheter över vilka gäldenären inte längre äger rådighet, uteslutande regleras av lagen i den medlemsstat där rättegången pågår.
- 32 Denna bestämmelse ska nämligen läsas tillsammans med artikel 4.2 f i förordning nr 1346/2000, i vilken det görs åtskillnad mellan ”pågående rättegångar” och andra förfaranden som inletts av enskilda. Verkningarna av ett insolvensförfarande på andra förfaranden som inletts av enskilda än ”pågående rättegångar” regleras under alla omständigheter enbart av *lex fori concursus*. Såsom generaladvokaten har anfört i punkterna 67-78 i sitt förslag till avgörande, ingår verkställighetsförfaranden avseende en fordran i denna sistnämnda kategori.
- 33 Det ska avseende det sistnämnda tilläggas att förordning nr 1346/2000 vilar på principen att det i regel är oförenligt med kravet på att borgenärer ska behandlas lika, vilket i tillämpliga delar är ett grundläggande krav i varje insolvensförfarande, att enskilda borgenärer har möjlighet att inleda och driva verkställighetsförfaranden trots att ett insolvensförfarande pågår mot gäldenären. Artikel 20.1 i förordning nr 1346/2000 ställer således krav på att den borgenär som ”exempelvis genom verkställighetsåtgärder” har fått betalt för sin fordran ur egendom som tillhör gäldenären och som finns inom en annan medlemsstats territorium än inledningsstaten återlämnar det han fått till förvaltaren.
- 34 Det vore emellertid motsägelsefullt att tolka artikel 15 i förordning nr 1346/2000 på så sätt att den även avser verkställighetsförfaranden, med den följd att verkningarna av ett insolvensförfarande inleds sålunda följer av lagen i den medlemsstat i vilken ett sådant verkställighetsförfarande pågår, medan artikel 20.1 i denna förordning, vari det uttryckligen föreskrivs att gäldenären ska återlämna det han fått genom ”verkställighetsåtgärder” till förvaltaren, samtidigt därigenom berövar artikel 15 dess ändamålsenliga verkan.
- 35 Det ska följaktligen konstateras att verkställighetsförfaranden inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 15 i förordning nr 1346/2000.

36 Av det anförda följer att den första frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 4 i förordning nr 1346/2000 ska tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar bestämmelser i inledningsstatens interna rättsordning, i vilka det, med avseende på en borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet, föreskrivs att rätten för vederbörande att göra gällande sin fordran förverkas eller att verkställigheten av en sådan fordran i en annan medlemsstat skjuts upp.

Den andra frågan

37 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida svaret på den första frågan påverkas av att den fordran, som är föremål för en verkställighetsåtgärd i en annan medlemsstat än inledningsstaten, är en skattefordran.

38 I skäl 21 i förordning nr 1346/2000 anges i det avseendet att en borgenär som har sitt hemvist eller sitt säte inom unionen bör ha rätt att anmäla sina fordringar i vart och ett av de insolvensförfaranden som pågår i unionen med avseende på gäldenärens egendom, och att detta även bör gälla skattemyndigheter och socialförsäkringsorgan. I skälet tilläggas att utdelningarna dock bör samordnas, för att säkerställa att borgenärerna behandlas lika. I det syftet föreskrivs i artikel 39 i denna förordning att skattemyndigheter i andra medlemsstater än inledningsstaten har samma rätt som andra borgenärer som har sitt hemvist eller sitt säte i en annan medlemsstat än inledningsstaten att skriftligen anmäla sina fordringar i insolvensförfarandet.

39 Det framgår således av dessa bestämmelser att förordning nr 1346/2000 är till hinder för nationella bestämmelser som inte tillåter att fordringar som tillkommer skattemyndigheter i andra medlemsstater än inledningsstaten görs gällande i ett insolvensförfarande. Vidare framgår det av dessa bestämmelser att förordningen inte gör någon åtskillnad mellan privata och offentliga borgenärer.

40 Det ska således konstateras att bestämmelserna i förordning nr 1346/2000 inte innebär att fordringar hos skattemyndigheter i en annan medlemsstat än inledningsstaten ska behandlas förmånligare, på så sätt att fordringarna skulle kunna bli föremål för ett verkställighetsförfarande även efter det att ett insolvensförfarande har inletts. Vad beträffar omständigheterna i det nationella målet, innebär således inte det förhållandet att de fordringar som är föremål för verkställighetsförfarandet är skattefordringar att de, av det skälet, enbart skulle omfattas av Rumäniens interna rättsordning eller att de verkningar som föreskrivs i *lex fori concursus*, i det här fallet ungersk insolvenslagstiftning, inte skulle gälla dessa skulder.

41 Den andra frågan ska därför besvaras enligt följande. Det faktum att en fordran, som är föremål för ett verkställighetsförfarande i en annan medlemsstat än inledningsstaten, är en skattefordran påverkar inte, i en situation liknande den i det nationella målet, svaret på den första frågan.

Rättegångskostnader

42 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 4 i förordning (EG) nr 1346/2000 av den 29 maj 2000 om insolvensförfaranden ska tolkas så, att dess tillämpningsområde omfattar bestämmelser i den interna rättsordningen i den medlemsstat i vilken ett insolvensförfarande inleds, i vilka det, med avseende på en**

borgenär som inte har deltagit i insolvensförfarandet, föreskrivs att rätten för vederbörande att göra gällande sin fordran förverkas eller att verkställigheten av en sådan fordran i en annan medlemsstat skjuts upp.

- 2) **Det faktum att en fordran, som är föremål för ett verkställighetsförfarande i en annan medlemsstat än den i vilken insolvensförfarandet har inletts, är av skattemässig karaktär påverkar inte, i en situation liknande den i det nationella målet, svaret på den första frågan.**

Underskrifter